

AL
press

edice
KIOKAN

KRUH
VĚRNÝCH

NORA
ROBERTS

edice
KIOKAN

NORA
ROBERTS

KRUH
VĚRNÝCH

edice
KIOKAN

Copyright © 2006 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu MORRIGAN'S CROSS
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2016
shop@alpress.cz
Vydání první
Elektronické formáty Dagmar Wankowska

ISBN 978-80-7543-341-1 (pdf)

Pro mé bratry Jima, Buze, Dona a Billa.

Jen statečnost si zaslouží krásu.

DRYDEN

Ustaň, dobrá paní, jasný den skončil.

Dál musíme temnotou.

SHAKESPEARE

PROLOG

To déšť ho přiměl myslet na ten příběh. Liják, smáčejší cí okna, zuřící na hřebeni střechy a jeho ledový dech pode dveřmi.

Vlhkost mu zalézala do kostí, třebaže se uvelebil u ohně. Za dlouhých, chladných podzimních večerů na něj už silně doléhal věk, a to ještě nepřišla temná zima.

Děti se shlukly kolem něho, usedly na zem nebo se po dvou až třech vtěsaly na židle a natáčely k němu tváře. Slíbil jim totiž příběh, který by zahnal nudu nevlídného dne.

Neměl v úmyslu vyprávět jim právě tento, vždyť některé z nich byly ještě malé, a příběh měl do pohádky daleko. Avšak déšť mu dnes našeptával slova, která ještě ani nevyslovil.

A tomu i vypravěč, možná právě vypravěč musel naslouchat.

„Znám jeden příběh,“ začal a několik dětí se ošilo očekáváním. „Je o odvaze i zbabělosti, o lásce i ztrátě, o životě i smrti.“

„I o příšerách?“ zeptalo se jedno z nejmenších dětí se strachem i úžasem v modrých očích.

„Vždycky jsou tam nějaké,“ odpověděl stařec. „A taky lidé, co se k nim přidají, a lidé, co s nimi vždycky budou bojovat.“

„A ženy!“ ozvala se jedna ze starších dívek a přiměla ho k úsměvu.

„Jistě. Ženy statečné a věrné i ďábelsky zákeřné. Poznal jsem v životě obojí. A příběh, co vám povím, se stal už velmi dávno. Má mnoho začátků, ale jen jeden konec.“

Vítr venku zaskučel a starý muž se napil čaje, aby si svlačil hrdlo. Pak zapraskal oheň a vrásčitá tvář v jeho záři vypadala jako zalitá krví.

„Tohle je jeden začátek. V podvečer na vrcholku léta rozrazil černé nebe blesk, zatímco čaroděj z vysokého útesu pozoroval běsnící oceán.“

1

EIRE, KRAJ CHIARRAI, 1128

Také v něm zuřila bouře, černá a neslitovná jako ta, co se právě hnala přes moře. Rozpalovala mu krev, stejně jako okolí, a svářela se v něm, zatímco stál rozkročený na vlhkém kameni.

Dal té bouři jméno Žal.

Žal se usadil v jeho očích a zasahoval ho jako blesky krajinu kolem. A zuřivost, kterou vyvolal, sršela z konečků jeho prstů a měnila se v hromové rány silné jako výstřely z děla.

Zvedal hůl vysoko nad hlavu a vykřikoval magická slova. Tím rozdmýchával rudé záblesky hněvu a hořce modrou bouří, které se pak svářely v povětří s děsivou silou, jež zahнала smrtelníky do chat a jeskyní. Tam za dveřmi na závoru utěšovali hloučky plačících dětí a modlili se každý ke svému bohu.

Tahle bouře však rozechvěla i víly v jejich příbytcích.

Skály zpívaly, mořská voda se podobala pekelné černé tlamě, ale on zuřil a tesknil stále dál. Z poraněné oblohy začal padat rudý déšť, který jako horká krev smáčel a spaloval půdu a přiváděl k varu mořskou hladinu.

Ta noc měla být později nazvána Nocí beznaděje, a ti, kdo se o ní odvážili mluvit, museli zmínit kouzelníka na vysokém útesu, jemuž krvavý déšť skrápěl plášt a stékal po jeho tváři jako slzy smrti, zatímco vzýval nebe i peklo.

Jmenoval se Hoyt a pocházel z rodu Mac Cionaoitheů, potomků Morrigan, bohyně a královny víl. Měl nesmírnou

moc, ovšem stejně mladou, jako byl on sám. Teď ji využíval s vášní, která nedávala prostor uvážlivosti, povinností či světlu. Zacházel s ní pouze jako s mečem a kopím.

To, co tou hroznou bouří volal, byla smrt.

Zatímco víchr kvílel, otočil se zády k moři, a to, co volal, uviděl stát na blízké vyvýšenině. A ona – protože kdysi byla ženou – se usmála. Její krása se zdála nesmírná, ale chladná jako led. Oči měla něžně modravé, rty jak růžové okvětní plátky a pleť mléčně bílou. Když promluvila, zazněla hudba, hlas sirény, jenž svedl na poslední cestu tolik chrabrých mužů.

„Ale že sis pospíšil, Mac Cionaoithe. To abys mě vyhledal? Už se nemůžeš dočkat mého polibku?“

„Tím jsi zabila mého bratra?“

„Ách, smrt je...“ Nevšimavá k víchru a dešti si stáhla z hlavy kápi. „Mnohem složitější. A ty zas příliš mladý, abys pochopil její slávu. Dala jsem mu dar. Vzácný a mocný dar.“

„Zatratila jsi ho.“

„Hm.“ Mávla rukou. „Tak mírná cena za věčnost. Patří mu teď celý svět a smí si brát, co se mu zachce. Pochopil víc, než jsi kdy spatřil ve snu, a je můj víc, než kdy byl tvůj.“

„Démone, jeho krev je na tvých rukou, a přísahám při Bohyni, že tě zničím.“

Zasmála se tak radostně jako děcko, kterému někdo slíbí pamlsek. „Na svých rukou, v mém hrdle. Stejně jako moje je jeho. On je teď totiž jako já, dítě noci a stínů. To bys chtěl zároveň zničit i svého bratra? Svoje dvojče?“

Když se k němu blížila, zavířila kolem jejích nohou temná mlha, která se před ní rozestupovala. „Cítím tvoji sílu a tvůj žal i úžas. Nabídnou ti dar, Hoyte, staň se znovu jeho dvojčetem. Přijmi smrt, jež je nekonečným životem.“

Hoyt svěsil ruku s holí a zadíval se na tu ženu skrze závoj deště. „Chci jen tvoje jméno.“

Vznášela se nad mlhou a rudý plášť za ní přitom vlál. Hoyt uviděl obliny bílých ňader, vystupujících z krajkového ži-

vůtku její róby. Spolu se závanem její nesmírné moci pocítil i nehorázné vzrušení.

„Mám jich tolik,“ odpověděla a dotkla se jeho paže – jak se dostala tak blízko? – jen konečkem prstu. „Chceš slyšet moje jméno, až se spojíme? Ochutnat ho na svých rtech, jako já ochutnám tebe?“

Hoyta začalo pálit ve vyschlém hrdle. Světle modré oči ho vábily a chtěly ho utopit. „Ano, chci znát, co zná můj bratr.“

Znovu se zasmála, ale znělo to jako hrdelní smích hladového zvířete. A její modré oči začaly rudnout. „Žárlivost?“

Přejela mu rty po ústech a měla je docela ledové. Přesto stále vábily. Srdce mu v hrudi začalo divoce tlouct. „Chci vidět, co viděl můj bratr.“

Přiložil dlaň k tomu dokonalému ňadru a cítil, že se pod ní nic nepohnulo. „Řekni mi své jméno.“

Opět se rozesmála a temnou nocí probleskly její tesáky. „To Lilith si tě bere, Lilith tě stvoří. Síla tvé krve přejde do mé a pak budeme společně vládnout světu a všem ostatním.“

Pak zvrátila hlavu, chtěla se na něho vrhnout, ale Hoyt pomocí svého žalu a zuřivosti zaútočil hrotem hole proti jejímu srdci.

Zvuk se zaříl do noci a přehlušil na chvíli bouři, než s ní splynul. Nebyl to ani lidský, ani zvířecí řev. Tohle byl démon, který ho připravil o bratra, jenž skrýval zlo za chladnou krásou, ale taky krvácel, všiml si Hoyt, protože z rány na hrudi přece jen vytryskla krev.

Vzápětí s vřiskotem odlétla a zmítala se ve vzduchu, ozarována blesky. Slova, která chtěl vyslovit, pohltila hrůza při pohledu na ten výjev.

„Ty ses opovážil?!“ slyšel, jak zuřivě vrčí. „Ty sis dovolil použít svá ubohá kouzla na mě? Já chodím po tomto světě už celých tisíc let.“ Přejela rukou po své ráně a pak s ní mrskla před sebe.

Pár kapek, které Hoytovi dopadly na paži, řezalo jako nože.

„Lilith!“ vykřikl. „Tímto tě odháním navěky! Odháním tě z tohoto místa právem své krve,“ volal, vytáhl dýku a řízl se do dlaně. „Krve božstva, jehož jsem potomkem, z moci mě dané při narození, vyháním tě...“

Něco se přihnalo po zemi a náhle na něho zaútočilo pekelnou silou a zuřivostí. Společně přepadli z útesu na nerovnou plošinu těsně pod ním. Skrze vlny bolesti a hrůzy Hoyt spatřil tvář útočníka, která se tolik podobala jeho. Tvář, která kdysi byla tváří jeho bratra.

Teď páchl po krvi a smrti a v zarudlých očích bylo zvíře, jímž se bratr stal. V Hoytově srdci se přece jen rozhořel plamínek naděje.

„Ciane, pomoz mi ji zastavit. Pořád ještě máme šanci.“

„Copak necítíš moji sílu?“ Cian ho popadl za hrdlo a silně stiskl. „A to je teprve začátek. Jsem totiž věčný.“ Naklonil se a téměř hravě slízl bratrovi trochu krve z tváře. „Ona tě chce pro sebe, ale já mám taky hlad. Tak hrozný hlad. A krev v tobě je přece taky moje.“

Odhallil tesáky a zaryl je do Hoytova krku, ale Hoyt se napřáhl a vrazil do něj dýku.

Cian šokovaně zavyl, chytil se za ránu a pak už jen padal. Hoyt měl na chvíli dojem, že zahlédl bratra, skutečného bratra. Pak už nebylo slyšet nic než běsnění bouře a lijáku.

Začal se plazit zpět na útes. Prsty smáčené krví, vodou i potem mu klouzaly,blesky ozařovaly bolestný výraz tváře, jak pomaličku a s námahou stoupal vzhůru. Místo na hrdle, kde ho zranily tesáky, hořelo jako vypálené znamení. Z posledních sil se vyškřábal na hranu útesu.

Kdyby tam na něho čekala, byl by s ním konec. Vyčerpal se nejen zápasem, ale i záchvatem vzteku a žalu. Neměl u sebe nic než dýku, ještě potřísněnou bratrovou krví.

Když se překulil na záda a těžký déšť začal bičovat jeho tvář, byl sám.

Možná to přece jen stačilo, pomyslel si, a dokázal démona odeslat zpět do pekla. Stejně jako ztratil vlastní tělo a krev.

Převalil se na břicho, zvedl se na všechny čtyři a začal zuřivě dávit. Kouzlo se mu v ústech změnilo na popel.

Potom se doplazil ke své holi, opřel se o ni a vstal. Když odcházel z útesů po pěšině, kterou by našel i poslepu, velmi těžce dýchal. Bouře ztrácela sílu, stejně jako on, a změnila se v pouhý vytrvalý liják.

Brzy ucítil vůni domova – koně, seno, byliny, jež používal na ochranu, a kouř z ohniště, v němž nechal doutnat oheň. Nic z toho ho ale netěšilo, nevracel se se slávou.

Belhal se ke své chatě a už mu skoro docházel dech. Věděl, že kdyby se démon, co odnesl jeho bratra, vrátil, byl by docela ztracený. Každý stín, každý temný tvar, vyvolaný pohybem stromů ve větru, mohl znamenat jeho konec. Nejen smrt, ale něco horšího. Hrůza z toho pomýšlení ho nutila opakovat si zaklínadla, jež teď zněla jen jako modlitby.

Zpod přístřešku zafrkal kůň, jakmile ho ucítil, ale Hoyt pokulhával ke dveřím do chatrče.

Uvnitř bylo teplo a ulpěla tam vůně po bylinách, které spálil předtím, než se vydal na útesy. Zavřel za sebou na závoru a dveře umazal svou i Cianovou krví. Udrží ji to venku? napadlo ho. Pokud byla pravda, co se dočetl, nesměla nikam vstoupit bez pozvání. Nezbyvalo mu než tomu uvěřit, případně ještě ochrannému kouzlu, které halilo jeho domov.

Mokrý plášť nechal sklouznout na zem a bojoval s pokušením svalit se tam také. Musel však namíchat ozdravný lektvar, aby se mu vrátila nějaká síla, aby mohl sedět u ohně, starat se o něj a čekat na svítání.

Udělal všechno, co mohl, aby ochránil rodiče, sestry a jejich rodiny. Nezbyvalo než věřit, že to zatím stačí.

Cian byl mrtvý, a to, co se vrátilo s jeho tváří a tělem, zničil. Teď už jim nemohl nijak ublížit. Ovšem to, co ho stvořilo, ano.

Musí najít silnější ochranu. A pustí se znovu po stopě toho démona. Zasněží život tomu, a to teď odpřisáhl, aby ho zničil.

Shromažďoval lahvičky a hrnce na lektvary a ruce se širokými dlaněmi a dlouhými prsty se mu třáslly. Temně modré oči měl zakalené bolestí – těla i srdce. Vina ho tížila jako olovený rubáš. Vnitřní démoni mu nedávali klid.

Nedokázal zachránit vlastního bratra. Místo toho ho proklel a zatratil, poslal ho navěky pryč. Ale jak mohl dosáhnout toho ohavného vítězství? Bratr byl vždycky o něco silnější, natož pak v novém těle.

Takhle jeho kouzla zničila to, co kdysi miloval. Svoji živou polovinu plnou energie, protože on byl ten druhý, ten klidný a uzavřený, který se víc věnoval studiu a práci než společnosti lidí.

Cian měl naopak rád lidi. Rád hrál a pil, toužil po ženách a zábavě.

„Ta jeho láska k životu,“ šeptal Hoyt při práci, „ta ho zabila. Já jsem zničil jen tělo bestie, do kterého ho lapila ona.“

Musel tomu věřit.

Bolest mu téměř rvala žebra, když si stahoval halenu. Všude po těle se mu rozlézaly načernalé modřiny, stejně jako žal a provinilost mu užíraly srdce. Musí začít myslet prakticky, nařizoval si, když se natíral mastí. Pak divoce klel, zatímco si obvazoval zlomená žebra. Nejméně dvě, jestli dobře počítal, a pochopil, že návrat domů po ránu bude ještě větší utrpení.

Napil se léčivého odvaru a přisunul se blíž k ohni. Přihodil na něj trochu rašeliny, aby zčervenal, a uvařil si na něm čaj. Pak ho popíjel, a přitom tesknil.

Narodil se s výjimečným darem, který odmalička pěstoval a rozvíjel. Často o samotě studoval, cvičil a snažil se chápat jeho význam.

Cian neměl tak silnou moc, ale ani se o ni tak nezajímal. Využíval kouzla spíš jen pro vlastní zábavu a pobavení druhých.

Občas dokázal přesvědčit i Hoyta, aby se s ním podílel na nějaké lotrovině. Jednou proměnili kluka, který strčil jejich sestru do bláta, v hlučného osla s dlouhými ušima.

Cian se mohl potrhat smíchy. Hoyt se naopak tři dny potil a trápil, než se mu podařilo kouzlo zrušit, bratr se tím odmítl zabývat.

Už se přeče jako osel narodil. Jen jsme mu dopřáli jeho skutečnou podobu.

Od dvanácti let se Cian víc než o kouzla zajímal o zbraně. Což bylo dobře, dumal Hoyt u hořkého čaje. S kouzly stejně zacházel nezodpovědně, kdežto s mečem jako skutečný kouzelník.

Ani ocel, ani kouzla ho nakonec nedokázaly zachránit.

Hoyt se narovnal a klepal se zimou i u ohně posíleného rašelinou. Venku ještě doznívala bouře, déšť zaléval střechu nad jeho hlavou a šuměl ve větvích okolního lesa.

Nic jiného, ani zvíře, ani jiná hrozba, se neozývalo. Byl tu docela sám se vzpomínkami a lítostí.

Tu noc se měli s Cianem vydat do vesnice. Jenže se opět zabral do práce a neměl na pivo chuť. Vlastně ani na lidi a venkovskou zábavu.

Netoužil po ženě, Cian naopak téměř pořád.

Kdyby se nechal přemluvit a jeden mizerný večer nepracoval, Cian mohl žít. Ten démon by jistě nepřelstil oba na jednu. On by určitě vycítil, co je to stvoření zač, i navzdory kráse a svůdnosti.

Cian by s ní neodešel, kdyby měl po boku bratra. A jejich matka by teď nemusela plakat. Nekopali by hrob a při Bohyni, tělo, které pohřbili, by znovu nepovstalo.

Kdyby jeho kouzla dokázala vrátit čas, vzkřísil by tenhle jediný večer a chvíli, kdy se rozhodl dát přednost práci před svým bratrem.

„K čemu mi to je? K čemu mi jsou moc a kouzla, když jsem nedokázal ochránit to, na čem nejvíc záleželo. Zatratit je všechny!“ vykřikl a mrskl hrnkem na druhou stranu místnosti. „Do pekla s tím! Bohové i víly, byl jako naše světlo a vy jste ho uvrhli do tmy.“

Hoyt dělal vždy, co měl a co se od něj očekávalo. Musel zapomenout na mnoho drobných potěšení, aby měl čas na

práci. A ti, co ho obdarovali touto mocí, se k němu postavili zády, když šlo o bratrův osud.

A to nezahynul v bitvě, ani mocí čistého kouzla, ale srážkou se zlem nepředstavitelné síly. Tohle tedy získal za všechno svoje snažení?

Napřáhl ruku k ohni a plameny se zasyčením narostly. Rozpřáhl obě paže a bouře nad jeho hlavou na chvíli zesílila tak, že vítr zakvílel jako týraná žena. Chata se otřásla pod nápořem ledového vichru, který pronikl dovnitř okny i dveřmi zakrytými kůží, shodil pár lahvíček a otočil několik stran v otevřené knize. Hoyt jako by zaslechl zlovlný chechtot.

Zatím ani jednou nevyužil svoje umění, aby škodil. Nikdy neuhýbal ze správné cesty a černou magii si ošklivil.

Možná by mu právě teď mohla pomoci najít znovu bratra a bojovat s bestii – zlem proti zlu.

S námahou vstal, ignoroval bolest v boku a přešel k lůžku, u něhož stál kufr uzamčený pomocí kouzla. Máchl pažemi, čímž zvedl jeho víko, a pak se sehnul pro knihu, kterou tam léta schovával.

Psalo se v ní o temných, nebezpečných kouzlech, jež využívala lidskou krev i bolest k dosažení pomsty, moci a projevů lačnosti, popírajících všechna dobrá předsevzetí.

Knihy byla těžká, horká v jeho ruce a sváděla k otevření. *Jen si vezmi, vezmi si vše.* Copak jste lepší než ostatní? Nebo spíš jen živoucí bohové, co mají nárok na všechny požitky?

Jsme přece nad zákony a pravidly, máme právo na cokoli.

Hoyt cítil, že se mu krátí dech, protože dobře věděl, co se může stát, pokud si vezme, čeho se nikdy nechtěl ani dočkat. Nezměrné bohatství, ženy, nevyslovitelnou moc, věčný život. Pomstu.

Stačilo vyslovit několik slov, aby zapudil dobré a spojil se se zlem. Po zádech mu začal stékal lepkavý pot, zatímco na něj z tisíce stran hadí jazyky syčely:

Jen ber, ber, ber.

Před očima se mu zatmělo a náhle si vybavil pohled na bratra, jak ho našel ležet v blátě u cesty. Krev z rány na hrdle utvořila kaluž, další mu potřísnila rty a zdál se tak bledý, tak neskutečně bledý ve srovnání s temnou barvou krve.

Cian nečekaně otevřel oči, modré, živoucí. Bylo v nich tolik hrůzy a bolesti. Upřel je prosebně na Hoyta.

„Zachraň mě. Jen ty to dokážeš. To není smrt, k čemu jsem odsouzený. Je to víc než peklo a utrpení. Pomoz mi zpátky. Zkus pro jednu nepočítat, co to bude stát. Nechceš přece, abych v tom ohni zůstal navěky. Ve jménu naší společné krve, Hoyte, pomoz mi.“

Hoyt se zachvěl. Ne chladem nebo vlhkostí, jež se držely ve vzduchu, ale ze závratě na ledové hraně, na níž se ocitl.

„Dal bych ti svůj život, kdybych mohl. Přisahám na všechno, čím jsem, přijal bych tvůj osud, kdyby byla taková volba. Ale tohle udělat nemůžu. Ani pro tebe ne.“

Zjevení před jeho očima chytlo vysokým plamenem a ozval se nelidský řev. Hoyt v návalu zoufalství mrštil knihou zpět do kufru a z posledních sil ho zajistil kouzlem. Teprve pak se zhroutil na zem a schoulil se do klubíčka jako dítě, které už nic nemůže utěšit.

Možná usnul a zdál se mu sen, a když se probрал, bouřka byla pryč. Do místnosti pronikalo světlo, jež sílilo a začalo ho pálit do očí. Zamžoural a sykl bolestí, jak zlomená žebra protestovala, když se chtěl posadit.

Uviděl proud hřejivého zlatavého, růžového a bílého světla, ucítil vlhkou půdu a také kouř z dohořívajícího ohně.

Pak v tom světle zahlédl obrys, ženské tělo, a vytušil ne-smírnou krásu.

Tohle nebyl démon bažící po krvi.

Zaťal zuby a zvedl se na kolena. Stále ještě cítil žal a zlost, přesto sklonil hlavu.

„Má paní.“

„Dítě moje.“

Světlo jako by se před ní rozestupovalo. Vlasy měla rusé jako bojovnice a splývaly jí po ramenou v těžkých vlnách. Očima zelenýma jako mech v hlubokém lese na něho soucitně pohlédla. Byla oblečená v bílém rouše se zlatým lemováním, jak příslušelo jejímu stavu, a přestože šlo o bohyni boje, nenesla brnění ani meč.

Jmenovala se Morrigan.

„Bojoval jsi dobře.“

„Prohrál jsem. Ztratil jsem bratra.“

„Opravdu?“ Přistoupila blíž a podala mu ruku, aby mohl vstát. „Zůstal jsi věrný přísaze i navzdory obrovskému pokušení.“

„Mohl jsem ho zachránit.“

„Ne.“ Dotkla se jeho tváře. Cítil, jak z ní sálá horkost. „Ztratil bys jeho i sebe. Věř mi. Položil bys za něj život, ale duši bys mu nevrátil. Máš velký dar, Hoyte.“

„Co je to za dar, když neochráním ani svoje blízké? Copak bohové žádají takové oběti, aby nevinní zbytečně trpěli?“

„Bohové ho nezatratili. Nebylo na tobě, abys ho zachránil. Obětí bude třeba, protože se chystá velká bitva. I nevinní budou prolévat krev. Byl jsi vybrán pro velký úkol.“

„To po mně chceš, má paní?“

„Ano, je to důležitý úkol pro tebe a další. Největší a nejdůležitější bitva. Boj dobra se zlem. Budeš muset nabrat síly a shromáždit bojovníky.“

„Toho nejsem schopen, to nedokážu, já... Bože, jsem tak vyčerpaný.“

Zhroutil se na kraj lůžka a schoval hlavu v dlaních. „Musím navštívit matku a říct jí, že jsem selhal a jejího syna nezachránil.“

„Ty jsi neselhal. Dokázal jsi vzdorovat temným silám, a proto jsi povolán nést tuto standartu a využít schopnosti, které máš, abys potlačil zlo, které jinak zničí svět. Setřes ze sebe sebelítost!“

Po těchto příkrých slovech zvedl hlavu. „I bohové snad znají žal, má paní. Dnes v noci jsem zabil svého bratra.“

„Zabil ho netvor už před týdnem. To, co sletělo z útesu, nebyl tvůj Cian, a ty to víš. Ale on přesto... pokračuje.“

Hoyt se s námahou postavil. „On žije?“

„Není to život. Nemá dech, duši ani srdce. Má ale jméno, které se zde nevyslovuje. Vampýr. Živí se krví,“ dodala a ještě o krok přistoupila. „Loví lidi, bere jim život, anebo hůř, ty co zabije, mění v sebe. Tak se množí, Hoyte, jako morová rána. Nemá tvář a musí se schovávat před sluncem. S ním musíš bojovat, s ním a s dalšími démony, kteří přicházejí. Je třeba se s nimi utkat na slavnosti Samhain. A je nutné zvítězit, protože jinak tenhle svět a další, které ještě neznáš, zaniknou.“

„A kde je najdu? Jak s nimi mám bojovat? Z nás dvou byl bojovník Cian.“

„Musíš odsud odejít na jiné místo a pak ještě na další. Někteří za tebou přijdou sami, jiné vyhledáš. Čarodějkou, učence, toho, co mění podobu, a toho, kterého jsi ztratil.“

„Jen pět? Šest bojovníků proti armádě démonů? Má paní...“

„Kruh šesti,“ odpověděla. „Tak silný a nezlomný jako ruka boží. Až vznikne, mohou se formovat další. Ale tahle šestice bude moje armáda, ta uzavře kruh. Budeš učit a budeš učen a získáš větší moc než všichni dohromady. Měsíc na hledání, další na přípravu a poslední na poznání. K bitvě dojde o Samhainu. Ty, dítě, jsi můj první.“

„Chceš, abych opustil rodinu, která mi zbyla, když ta věc, co mi zabila bratra, si pro někoho z nich může přijít?“

„Věc, co ti zabila bratra, vede síly zla.“

„Dnes jsem ji zranil. Způsobil jsem jí bolest.“ Vzpomínka na tu chvíli v něm rezonovala jako pomsta.

„To ano, dítě, ale je to jen první krok na jiné místo, do jiného času a k té bitvě. Ona už je tebou poznamenaná a až přijde čas, vyhledá tě.“

„Kdybych ji našel teď, mohl bych ji zničit.“

„Nemohl. Je mimo tvůj dosah, nejsi připraven jí čelit. Mezi těmito časy a světy roste její žízeň tak, že ji nasytí jen krev celého lidstva. Dočkáš se svojí pomsty, Hoyte,“ dodala, když se zvedl, „pokud ji porazíš. Musíš ale cestovat velmi daleko. Budeš i trpět a já s tebou, protože tvou bolest ucítím, vždycky jsi byl můj. Myslíš, že tvůj osud a tvoje štěstí pro mě nic neznamenají? Jsi moje dítě stejně, jako jsi syn své matky.“

„A co má matka, paní? Otec, sestry a jejich rodiny? Bez mé ochrany mohou být prvními oběťmi bitvy, o níž mluvíš.“

„Na bitvu dojde, ale oni budou stát stranou.“ Rozpřáhla paže. „Láska vůči tvé rodině je součástí tvé moci a já nechci, aby ses jí vzdával. Nedokážeš uvažovat jasně, dokud nemáš jistotu, že jsou v bezpečí...“

Zaklonila hlavu, pozvedla ruce výš a nastavila dlaně. Pak se zem pod jejich nohama mírně zachvěla, a když se Hoyt podíval nahoru, viděl, že z temné oblohy začaly padat hvězdy. Morrigan chytala jejich ostré světlo do dlaní, v nichž se měnilo v ohýnky.

Srdce se mu v bolavém hrudníku prudce rozbušilo, když začala odříkávat ta slova a vlasy kolem ozářené tváře jí vlály.

„Stvořené bohy, světlem i nocí. Symbol a štít, prostý a pravdivý. Pro víru a věrnost, dárek pro vás. Jejich kouzelný život za prolitou krev, tvou a mou.“

Hoyt ucítil v dlani prudkou bolest. Zadíval se na ni a spatřil krev. V těch jejích dál hořel oheň.

„Tak ať je to navždy. Ať je požehnán ten, kdo nosí Morriganin kříž.“

Ohýnky zmizely a místo nich držela bohyně v ruku stříbrné křížky. „Vysvětli jim, že je musejí nosit od narození do smrti. Pak budeš mít jistotu, že jsou v bezpečí, až odejdeš.“

„A když udělám, co chceš, ušetříš mého bratra?“

„Chceš snad smlouvat s bohy?“

„Ano.“

Usmála se jako matka na dítě, které ji pobavilo. „Jsi vyvolený, Hoyte, právě proto, že takhle uvažuješ. Teď tohle místo opustíš a najdeš všechny, co jsou třeba. Svedeš je dohromady a připravíte se. Bude se bojovat mečem i kopím, zuby, nehty, rozumem i lstí. Pokud zvítězíte, svět se vrátí do rovnováhy a ty budeš mít, po čem jsi toužil.“

„Jak se bojuje s vampýrem? Už jednou mě porazila.“

„Musíš studovat a naučit se to,“ odpověděla. „Nejlíp od někoho jejího druhu, od toho, koho stvořila, kdo patřil k tobě, než si ho vzala. Nejdřív musíš nalézt svého bratra.“

„Kde?“

„Nejen kde, ale kdy? Pohlédni do ohně a uvidíš.“

Ocitli se v jeho chatrči a stáli před ohništěm. Plameny v něm náhle vzrostly a podobaly se věžím. V nich pak Hoyt zahlédl velké město a uslyšel jeho zvuky a hlasy, kterým nerozuměl. Po ulicích z nějakého kamene spěchaly tisíce lidí a vedle nich proudily nějaké stroje.

„Co je to za místo?“ zašeptal překvapeně. „Co je to za svět?“

„Jmenuje se New York a je téměř tisíc let vzdálené. Zlo v té době stále chodí po světě, stejně jako nevinnost a dobro. Tvůj bratr už žije velmi dlouho, celá staletí, to by sis měl pamatovat.“

„Je snad bůh?“

„Vampýr. On tě musí učit a pak bojovat po tvém boku. Bez něho nemůžeš vyhrát.“

Tak obrovské město, pomyslel si. Budovy z kamene a stříbra, vyšší než všechny katedrály. „Bitva se má odehrát na tomhle místě? V tomhle New Yorku?“

„Dozvíš se, kde to bude a také jak. Poznáš to sám. Teď se musíš připravit a vzít si s sebou, co potřebuješ. Také se zastavíš u své rodiny a dáš jim tuhle ochranu. Pak se musíš rychle rozloučit a odjet do Dance of the Gods. Budeš po-

třebovat svoje schopnosti a moji pomoc, aby ses tam dostal. Najdi bratra, Hoyte. Je čas svolat kruh.“

Probudil se u svého ohniště, zabalený do přikrývky. Ihned pochopil, že nešlo o sen, protože v dlani s trochou zaschlé krve svíral stříbrné křížky.

Ještě před svítáním sbalil knihy a lektvary, také pár ovesných placek a med. Pak osedlal koně a pro jistotu ještě obalil domek ochranným kouzlem.

Vrátí se sem, slíbil si. Najde bratra a tentokrát ho zachrání, ať to stojí, co chce.

Když se na obzoru objevilo slunce, vydal se na dlouhou cestu do An Clar, kde bydlela jeho rodina.

2

Cestoval na sever po pěšinách, jež po dešti zmizely v návalu bláta. V mysli si přehrával hrůzy i úžas uplynulé noci, zatímco se hrbil na koni a držel se za bolavá žebra.

Přísahal, že jestli tohle přežije, začne konečně studovat léčivou magii.

Projížděl kolem polí, na nichž už v měkkém ranním světle pracovali lidé a pásli se dobytek. Jezera zrcadlila modř oblohy pozdního léta a v temných lesích, mechových rájích víl, zurčely vodopády.

Lidé ho tu poznávali a smekali čapky, když kolem nich projížděl kouzelník Hoyt. Nezastavil se v žádné z chat či chalup ani ve velkých domech, neměl zájem o debaty s mnichy v klášterech či okrouhlých věžích.

Na téhle pouti byl sám. Dřív než se pokusí splnit příkazy bohů, musí navštívit svou rodinu a poskytnout jí všechno, co bude moci.

Jak cesta ubíhala a bolest nepolevovala, snažil se v sedle narovnat, alespoň když projížděl nějakou vesnicí. Za tuto hrdost však platil ještě větším utrpením, a tak se nakonec rozhodl odpočinout si na břehu zurčící řeky.

Vzpomínal, jak si kdysi cestu z chaty za rodinou užíval. Mezi polí a kopci, po mořském břehu, sám nebo ve společnosti bratra, se sluncem ve tváři. Tak dobře už ji znal a vždy se s koněm zastavil na stejném místě.

Dnes ho ale slunce pálilo do očí a vůně půdy a trávy jeho otupělé smysly nepotěšila.

Tvář měl staženou setrvalou bolestí a na těle mu vystupoval horečnatý pot.

Snědl pár placek a nějakou medicínu, co si vzal s sebou, přestože neměl chuť k jídlu. Zlomená žebra ho přesto dál trápila jako vykotlaný zub.

K čemu by teď byl dobrý v nějaké bitvě? uvažoval. Vždyť by ani neuzvedl meč.

Vampýr, pomyslel si pak. Takové přiléhavé slovo. Exotické, erotické a strašidelné. Až bude mít trochu času, zapíše si, co už věděl. Nevěřil, že právě on by mohl spasit svět před invazí nějakých démonů, ale neškodilo shromažďovat znalosti.

Na chvíli zavřel oči, aby zaplašil pulzující bolest hlavy. Čarodějka, vzpomínal. Nerad jednal s čarodějkami. Vařily jen šílené lektvary a mumlaly zaříkadla.

Učenec, ten by se jistě mohl hodit.

Myslela bojovníkem Ciana? V tom spatřil jistou naději. Cian, ohánějící se mečem se štítem po jeho boku, by mu jistě část úkolu pomohl splnit.

Ten, co mění podobu. Divné. Snad nějaká víla? Ale bohové dobře vědí, jak spolehlivé tyhle bytosti jsou. A tohle má být první linie pro boj mezi světy?

Zadíval se na ruku, kterou si ráno ovázal. „Bylo by lepší, kdyby se mi to jen zdálo. Jsem unavený, je mi zle, a k tomu nejsem voják.“

Vrať se domů. Ten hlas zněl jako zasyčení, a tak Hoyt rychle vstal a chopil se dýky.

Nikde se nic nepohnulo, kromě černého havrana, jenž přistál opodál na kameni.

Běž zpátky ke svým knihám a bylinám, kouzelníku. Nebo si myslíš, že můžeš porazit královnu démonů? Vrať se ke svému ubohému životu a ona tě ušetří. Když půjdeš dál, pochutná si na tvém mase a zapije ho tvou krví.

„Má snad strach říct mi to sama? Ale to by měla, protože po ní půjdu do konce tohoto života a ještě v příštím, když

bude třeba. Pomstím svého bratra. A v té bitvě jí vyřizu srdce a pak ho spálím.“

To ty budeš řvát bolestí, až se navěky staneš jejím otrokem.

„A ty mě brzy přestaneš otravovat.“ Hoyt popadl dýku a než havran stihl vzletět, hodil ji po něm. Minul ho, avšak blesk vyslaný volnou rukou ho zasáhl přesně. Havran zakrákal a na zem už dopadl jako hromádka popela.

Hoyt se znechuceně zadíval na dýku. Dokázal by to, kdyby nebyl zraněný, tohle málo ho aspoň Cian naučil.

Dříve než znovu nasedl na koně, vyndal z vaků pod sedlem sůl a posypal hromádku popela.

„Tak navěky otrokem?“ ucedil mezi zuby. „To se ještě ukáže.“

Pokračoval v cestě mezi zelenými kopci, na než oblaka vrhala jemné stíny. Pro bolest v boku nemohl koně popohnat do klusu, a tak se jen vlekl a on chvílemi usínal. Ve snu se vrátil na útes a bojoval s Cianem. Tentokrát to byl on sám, kdo se zřítíl do tmy a rozbil se o rozeklaná skaliska.

Probudil se s trhnutím a tu hroznou bolest ještě cítil. Tak strašná bolest jistě znamenala smrt.

Kůň se zastavil a začal se pást na trávě u cesty. Hoyt spatřil muže se špičatou čepicí, jak staví nějakou zídku ze šedých kamenů. Měl husté vousy a silná zápěstí. Než se sehnul pro další kámen, dotkl se čepice a pozdravil.

„Přeji dobrý den, pane, když jste se probudil. Dnes jste urazil velký kus cesty.“

„To ano,“ odpověděl Hoyt, i když netušil, kde přesně je, protože se ho zmocňovala horečka. „Jedu do An Clar k rodině Mac Cionaoitheových. Kdepak to jsem?“

„To máte ještě daleko,“ odpověděl chlapík zvesela. „Do setmění tam nedorazíte.“

„Asi ne.“ Hoyt se zadíval na cestu, která se mu náhle zdála nekonečná.

„U pole stojí chata, hoří v ní oheň, ale nemáte čas si tam odpočinout. Ještě vám zbývá velký kus cesty a čas se krátí.“

Jste moc unavený,“ dodal muž soucitně. „A budete mnohem víc, než tohle skončí.“

„Kdo jste?“

„Jen rádce na cestě. Až doputujete ke druhému rozcestí, jeďte na západ. Pak uslyšíte řeku a vydejte se podle ní. Naražíte na studnu Briget Well, někteří jí říkají posvátná. Tam přenocujte, kouzelníku Hoyte, ale opište kolem sebe ochranný kruh. Přijdou pro vás, čekají jen, než zapadne slunce. Tou dobou už musíte být u studny a v kruhu.“

„Jestli jdou za mnou a pronásledují mě, dovedu je přímo ke své rodině.“

„Oni ji stejně znají. Nesete jim přece kříže od Morrigan. Necháte je tam spolu se svou krví a taky svou vírou.“ Muž měl světle šedé oči a na moment jako kdyby v nich Hoyt uviděl celé světy. „Jestli prohrajete, ztratíte o Samhainu víc než svoji krev. Už jeďte, slunce se sklání k západu.“

Co jiného měl dělat? Všechno se zdálo jako podivný sen živěný horečkou. Bratrova smrt, jeho zranění, ta věc na útesech, co si říkala Lilith. Nebo bohyně, co ho navštívila.

Možná byl dávno mrtvý a tuhle cestu podnikal v dalším životě.

Přesto na druhém rozcestí odbočil na západ a držel se řeky, jakmile k ní dojel. Pak se rozechvěl, horečkou i strachem z nadcházejícího večera.

U studny z koně spíš spadl než sesedl a bez dechu se opřel o jeho krk. Všiml si, že se mu rána na dlani otevřela a obvazem prosakuje krev. Slunce nad západním obzorem už dohasínalo.

Svatá studna měla nízké roubení ve tvaru čtverce a stínila ji vzrostlá jeřabina. Poutníci zanechali na větvích stužky, přání a dary. Hoyt přivázal koně, poklekl a s pomocí naběračky ochutnal vodu. Pak stříkl několik kapek na zem jako dík bohům, na kámen položil měděnou penci a umazal ho krví z rány na své dlani.

Sotva se držel na nohou, ale blížící se soumrak ho nutil k soustředění. Začal tvořit ochranný kruh.

Bylo to snadné kouzlo, naučil se ho jako jedno z prvních, ale síla se mu teď vracela jen v křečovitých nárazech, což mu úkol ztěžovalo. V horečce bojoval se slovy i myšlenkami a kouzelnou mocí, která mu unikala jako kluzký úhoř.

V nejhlubších stínech lesa zahlédl nějaký pohyb a stíny se s posledními paprsky slunce rychle prodlužovaly.

Jdou si pro něj, jen čekají, až dohasne světlo a zůstane ve tmě sám. Pak tu zemře a svou rodinu neochrání. A to všechno jen kvůli rozmaru bohů.

„Ať se propadnu, jestli to dovolím,“ rozčílil se a znovu vstal. Ještě jeden pokus. Strhl si obvaz a na vytvoření kruhu použil vlastní krev.

„V tomto kruhu zůstane světlo, a to přečká černočernou noc. To je má vůle. Povstaň, plameni, ať čisté kouzlo zabrání vstoupit všemu nečistému. Pojď, ukaž mi svou sílu.“

Uprostřed kruhu se rozhořel oheň. Ve stejném okamžiku zapadlo slunce a to, co čekalo ve stínech, se vrhlo kupředu. Přišlo to v podobě černého vlka s krvavými očima. Odrazil se a zaútočil, Hoyt tasil dýku. Vlk byl smeten a odražen silou kruhu.

Zavyl, klapl čelistmi a začal vrčet. Cenil bílé tesáky a přecházel sem tam, jako by hledal slabé místo ve štítu.

Pak se objevila jiná bestie a za ní se další plížily ze stínů, až jich Hoyt napočítal šest. Démoni začali útočit společně a společně padali zpět. Nakonec rázovali kolem jako vojáci.

Při každém jejich výpadu se Hoytův kůň poplašeně vzeplal na zadní a zaržál. Kouzelník k němu přistoupil a pohladil ho. Aspoň tohle mohl udělat, pomyslel si, a konejšivým kouzlem ho uvedl to transu. Pak u ohně uprostřed kruhu zabodl do země dýku.

Našel zbytek jídla, nabral vodu ze studně a vmíchal do ní byliny, třebaže samoléčba nijak zvlášť nezabírala. Nakonec ulehl k ohni, s mečem po jednom, s dýkou po druhém boku a s holí opřenou o nohy.

Zachumlal se do pláště, přesto se dál chvěl chladem, a uždíboval kousky placky s medem a nutil se polykat. Vlci se

zatím rozsadili v kruhu, svorně zvedli hlavy a jako jeden začali výt na měsíc.

„Máte hlad, co?“ ucedil Hoyt skrze zuby. „Tady pro vás nic není. Bože, co já bych dal za postel a trochu dobrého čaje.“ Pak si stoupl a zíral do ohně, dokud nezačal usínat. Než mu brada padla na prsa, cítil se šíleně osamělý a vůbec si nebyl jistý tím, co dělá.

Když přišla, měl dojem, že je to opět Morrigan, protože měla podobně ohnivé vlasy. Jenže tyhle byly rovné a jejich konečky ji sotva hladily po ramenou. Měla na sobě podivný černý úbor, necudně odhalující paže i ňadra ve výstřihu. Na krku se jí houpal pentagram s měsíčním kamenem uprostřed.

„Tohle není dobré,“ pronesla neznámým, netrpělivým hlasem. Klekla si vedle něj a chladnou rukou se dotkla jeho čela. Voněla jako les, půda a tajemství.

Na krátkou chvíli zatoužil položit si na její prsa hlavu a spát s hlavou plnou její vůně.

„Vždyť celý hoříš. Tak ukaž, co tu máme, nějak si s tím snad vystačíme.“

Najednou se mu téměř rozplynula před očima a zase se zhmotnila. Oči měla zelené jako jeho bohyně, ale dotyk docela lidský. „Kdo jsi? Jak ses dostala do mého kruhu?“

„Bezový květ, řebříček. Žádný kajenský pepř? No, snad to postačí.“

Sledoval, jak nabrala vodu a dala ji vařit na oheň. „Vlci,“ zašeptala a krátce se zachvěla. „Někdy se mi zdá o černých vlčích a havranech. A někdy o té ženě. Ta je nejhorší. Ale tohle je poprvé, co se mi zdálo o tobě.“ Odmlčela se a dlouze na něho pohlédla zelenýma očima. „A přece tu tvoji tvář už znám.“

„Tohle je sen?“

Zasmála se a hodila byliny do horké vody. „Říkej si tomu, jak chceš. Teď tě zkusíme udržet naživu.“

Dlaní přejela nad hrnkem. „Hojivá moci, bylinko s vodou, svaťte se dnes v noci pro dceru Hekaté. Proti bolesti a hor-

kosti, ať jen síla a rozum zůstanou mu jako zbraň. Jak říkám, tak se staň.“

„Bohové mě ochrání,“ vypravil ze sebe a zvedl se na lokti. „Ty jsi čarodějka.“

S úsměvem a hrnkem v ruce k němu přistoupila. Usedla vedle něho a jednou rukou ho podepřela. „Jistě. Ty ne?“

„Ne.“ Měl ještě dost síly, aby se urazil. „Já jsem mocný kouzelník. Dej ten jed pryč, dokonce páchne.“

„Možná, ale pomůže ti od soužení.“ Položila si jeho hlavu na rameno a než se stihl odtáhnout, ucpala mu rukou nos a nalila mu trochu lektvaru do pusy. „Muži jsou jako děti, když je něco bolí. A podívej se na svoji ruku! Tak špinavá rána. Něco ti na to dám.“

„Běž pryč,“ zašeptal, třebaže její vůně a dotyky byly příliš utěšující a svůdné. „Nech mě umřít v pokoji.“

„Ty neumřeš.“ Nejistě se ale zadívala na vlky. „Jak silný je tvůj kruh?“

„Dost.“

„Doufejme.“

Vyčerpání a kozlík, který přimíchala do pití, ho už zase uspávaly. Přesunula se, aby jí mohl položit hlavu do klína. Pak ho hladila po vlasech a dívala se do ohně. „Teď už nejsi sám,“ řekla velmi tiše. „A já taky ne, jak se zdá.“

„Slunce, za jak dlouho vyjde?“

„To kdybych věděla. Už bys měl spát.“

„Kdo jsi?“

Pokud odpověděla, už ji neslyšel.

Když se probudil, byla pryč, horečka taky. Paprsky svítání pozlacovaly letní listí na stromech.

Z vlků zbyl jediný – ležel v krvi vně kruhu. Hoyt si všiml, že má rozříznuté hrdlo i břicho. Když si ho chtěl zblízka prohlédnout, mrtvolu ozářilo slunce.

V tu chvíli chytila plamenem a brzy z ní nezbylo nic než hrstka popela na zčernalé zemi.

„Do pekla s tebou a s tobě podobnými.“

Odvrátil se, nakrmil koně a uvařil si čaj. Teprve pak si všiml, že se mu rána na ruce zahojila. Zbyla z ní jen malá jizva. Několikrát zahýbal prsty a prohlédl si ruku na světle.

Ze zvědavosti si vyhrnul halenu. Na trupu měl ještě několik jizev, ale mnohem světlejších, a když si zmáčkl bok, zjistil, že se bez větší bolesti může hýbat.

Jestli ta noční vidina nebyl jen výplod jeho fantazie, měl by být asi vděčný.

Tak živou představu ještě nezažil. Zvláště když měl stále dojem, že cítí její vůni a slyší její hlas.

Tvrdila, že zná jeho tvář. Jak zvláštní, i on měl podobný pocit.

Umyl se, a protože se mu vrátila chuť k jídlu, pojedl alespoň patku tvrdého chleba a nějaké lesní plody.

Pak uzavřel kruh, použil trochu soli na zčernalé místo na zemi a vyhoupl se do sedla. Tentokrát mohl dál vyrazit klusem.

Už věděl, že s trochou štěstí bude před polednem doma.

Po zbytek cesty se neobjevili žádní havrani, ani víly nebo divná znamení. Mohl klidně projíždět mezi loukami ve stínu pahorků po cestě, kterou projel snad tisíckrát. Popohnal koně, přeskočil kamennou zídku a uháněl s ním přes poslední pole k rodnému domu.

Zahlédl kouř a představil si, že matka vaří nebo štrikuje. Otec mohl pracovat venku nebo spolu s ní čekat na zprávy o synech. Hoyt zalitoval, že nenesle lepší.

Vdané sestry se staraly o vlastní příbytky a mladá Nola nejspíš o nějaké nové štěně ve stáji.

Jejich dům byl schovaný v lese, tak si to přála babička, po níž on a zčásti i Cian zdědili svou moc. Domek stál poblíž potoka, byl postavený z kamene a okna měl ze skutečného skla. Zahrada byla matčinou pýchou.

Růže právě bujně kvetly.

Jeden ze sluhů přispěchal, aby se postaral o koně. Měl v očích otázku, ale Hoyt musel zavrtět hlavou. Pak prošel chodbou, v níž bylo nataženo smuteční sukno.

Tam už čekal další sloužící, aby mu odebral plášť. V hale visely některé z matčiných tapiserií a přivítat ho přiběhl otčův pes-vlk.

Hoyt ucítil známou vůni vosku a čerstvě nařezaných růží. V kovovém koši hořel oheň. Ničeho si nevšímal, rovnou vyběhl nahoru do matčina pokoje.

Čekala na něho, jak tušil. Usazená v křesle s rukama v klíně, které si tiskla tak, až jí klouby zbělely, a ve tváři žal. Ten se ještě prohloubil, když si všimla synova výrazu.

„Matko...“

„Jsi naživu. Aspoň ty jsi v pořádku.“ Vstala a vzala ho do náruče. „Ztratila jsem mladšího syna, ale můj prvorozený je zase doma. Jistě máš po cestě hlad a žízeň.“

„Musím vám toho hodně povědět.“

„To jistě.“

„Vám všem, prosím. Ale nezdržím se dlouho, je mi to líto.“ Políbil matku na čelo. „Budu vás muset opustit.“

Měli dost jídla i pití a celá rodina – kromě Ciana – se shromáždila kolem stolu. Nebyla to však hostina, na jaké se pamatoval, radostná, se smíchem a dohadováním. Pozoroval krásné a smutné tváře svých blízkých, zatímco vyprávěl, co se přihodilo.

„Pokud dojde k boji, půjdu s tebou. Chci bojovat po tvém boku.“

Hoyt pohlédl na švagra Fearghuse, muže se širokými rameny a zaťatými pěstmi.

„Tam kam musím, se mnou nemůžeš. Nebyl jsi pověřen tím úkolem. Je na vás s Eoinem abyste pomáhali otci chránit rodinu a půdu. Bylo by mi těžko u srdce, kdybych nevěděl, že se o to postaráte. A všichni musíte nosit tohle.“

Vytáhl stříbrné křížky. „Každý z vás včetně dětí, co přijdou na svět, ve dne i v noci. Tohle,“ zvedl jeden, „je kříž bohyně Morrigan, stvořený v magickém ohni. Vampýři nemohou proměnit nikoho, kdo ho nosí. Bude se o nich vy-

právět v písniích a přiběžících. Musíte odpřisáhnout, že ho do smrti nesundáte.“

Vstal, každému u stolu zavěsil křížek na krk a počkal na slova přísahy, než přešel dál.

Poté poklekl před otcem. Měl už vrásčité ruce, všiml si s lítostí. Také to byl spíše farmář než bojovník. Hoyt náhle vycítil, že otec zemře již brzy, ještě než přijde Yule, a že je to naposled, co se mu dívá do očí.

Srdce se mu sevřelo bolestí.

„Žádám vás o svolení odejít, otče. Požehnejte mi.“

„Jdi, pomsti svého bratra, a zase se k nám vrať.“

„To udělám.“ Hoyt vstal. „Teď musím vyhledat všechno, co s sebou potřebuju.“

Pak šel nahoru do nejvyšší věže a začal shromažďovat byliny a lektvary, aniž tušil, co přesně si má vzít.

„A kde ty máš kříž?“

Zadíval se ke dveřím, kde stála Nola, s černými vlasy po pás, pro niž měl vždycky slabost. Bylo jí teprve osm let.

„Mně nevyrobila,“ odpověděl. „Já mám jinou ochranu a není třeba se o mě bát. Taky vím, co dělám.“

„Tak já nebudu plakat, až odejdeš.“

„Proč bys měla? Vždycky jsem se vrátil.“

„Teď se taky vrátíš. Do téhle věže. A ona přijde s tebou.“

Opatrně vložil lahvičky do brašny a pak se zadíval na sestru. „Kdo?“

„Žena s rudými vlasy. Ne bohyně, ale ta smrtelná, co nosí čarodějné znamení. Ciana nevidím a nevím, jestli zvítězíš. Víím jen, že přijdeš s čarodějkou, a taky že se bojíš.“

„Copak člověk má jít do bitvy beze strachu? Ten mu snad pomáhá přežít.“

„O bitvách nic nevím. Přála bych si být taky muž a bojovník.“ Její něžná ústa posmutněla. „Mně bys tak snadno nezabránil, abych šla s tebou.“

„To bych se ani neodvážil.“ Zavřel brašnu a přistoupil k Nole blíž. „Opravdu mám strach, ale neříkej to ostatním.“

„Neřeknu.“

Ano, měl pro ni slabost, pomyslel si znova. Zvedl křížek, co měla na krku, a na zadní stranu napsal písmem ogham s pomocí kouzla její jméno. „Takhle bude jen tvůj.“

„Můj a těch, co ponese moje jméno,“ dodala. Pak se jí zatřpytily oči, ale nerozplakala se. „Zase za mnou přijdeš.“

„Jistě.“

„A pak se kruh uzavře. Nevím jak, ale stane se to.“

„Co ještě vidíš, Nolo?“

Dívka zavrtěla hlavou. „Nic, je to moc temné. Každý večer za tebe zapálím svíčku, dokud se nevrátíš.“

„Až pojedu domů, bude mi svítit na cestu.“ Sklonil se a objal ji. „Ty mi budeš chybět ze všech nejvíc.“ Pak se od-táhl. „Opatruj se.“

„Budu mít dcery,“ řekla ještě.

To ho přimělo se otočit a zasmát. Tak malá a tak rozhodná. „Opravdu?“

„Je to můj úděl,“ dodala odevzdaně, až se znova pousmál.

„Ale nebudou slabé, nebudou celý den jen sedět a příst nebo péct.“

Hoyt se zazubil a věděl, že tuhle vzpomínku si rád ponese s sebou. „A co budou dělat, mladá matko?“

„Budou to bojovnice. A vampýrka, co se považuje za královnu, se před nimi bude třást strachy.“

Složila ruce na hrudníku, jak to dělávala jejich matka, ale ne s takovou jemností. „Jdi s bohy, bratře.“

„Zůstávej ve světle, sestřičko.“

Pak ho šli vyprovodit – tři sestry, muži, kteří je milovali, a jejich děti, rodiče, a dokonce i chlapci od koní. Hoyt se na-posled ohlédl na dům, který v tom údolí postavil jeho otec a děd, na potok a zemi, kterou měl tak rád.

Nakonec zvedl ruku na pozdrav a rozjel se k místu zva-nému Dance of the Gods.

Nacházelo se na vyvýšenině porostlé ostrou trávou, kte-rou prosvětlovaly květy žlutých pantoflíčků. Nebe se zatáhlo

a mezi oblaky pronikaly na zem jen úzké sluneční paprsky. Svět ztichl a Hoyt měl dojem, že projíždí krajinou z obrazu. Šedé nebe, zelené kopce, žluté květiny a nahoře pravěký kruh z kamenů, jež tu tančily od nepaměti.

Už pocítil jeho sílu, jako by se vzduch kolem rozezněl a změnil tlak na jeho kůži. Projížděl s koněm mezi kameny a zastavil se, aby si přečetl nápis na tom královském.

„Světy čekají,“ překládal z jazyka ogham, „čas plyne a bohové se dívají.“

Sesedal a koutkem oka zachytil záblesk nad loukou. Spatřil ženu se zelenýma očima a límcem z drahým kamenů, jak k němu vznešeně přichází.

„Jsi tu přesně načas, Hoyte.“

„Je těžké loučit se s rodinou, avšak o něco méně, pokud je to rychlé.“

Dodatečně se uklonil. „Má paní.“

„Mé dítě. Byl jsi nemocný.“

„Horečka. Už je to dobré. To tys za mnou poslala tu čarodějkou?“

„Není třeba posílat, co přijde samo. Potkáš ji znovu, i ty ostatní.“

„Svého bratra.“

„Toho nejdřív. Brzy zajde slunce. Tady je klíč od brány.“ Otevřela dlaň a podala mu hůlku z křišťálu. „Měj ji stále u sebe, nezloženou.“ Když chtěl nasednout na koně, vzala mu uzdu z ruky. „Ne, dál musíš pěšky. Kůň se bezpečně vrátí domů.“

Smířený s rozmary bohů si Hoyt vzal brašnu, meč a hůl.

„A jak ho najdu?“

„Skrze bránu do světa, co teprve přijde. Do tance, zvedni klíč, vyslov ta slova. Tvůj osud leží za nimi. Osud lidstva leží ve tvých rukou. Skrze bránu,“ opakovala, „do světa, co teprve přijde. Do tance, zvedni klíč, vyslov ta slova. Skrze bránu...“

Její hlas ho provázel, když vstoupil mezi největší kameny. Pokusil se zahnat strach. Pokud byl pro tohle zrozený, staň

se, co se má stát. Život byl dlouhý, to už pochopil, přicházel pouze v krátkých záchvěvech.

Zvedl hůlku a její hrot se spojil s jediným paprskem, který v tu chvíli sjel z oblohy. Hoyt ucítil přívál síly v celé paži, jako by ho zasáhl šíp.

„Světy čekají. Čas plyne. Bohové se dívají.“

„Opakuj to,“ nařídila Morrigan a připojila se k němu, až ta slova zněla jako zpěv.

„Světy čekají, čas plyne, bohové...“

Vzduch se zachvěl, zazářil a rozezněl. Zvedl se vítr. Křišťál v jeho ruce, ozářený sluncem, zpíval jako Siréna.

Hoytův hlas zesílil a podobal se spíš hřmění.

Pak už letěl. Světlem, větrem, zvukem, kolem hvězd, měsíců a planet. Nad vodami, kde pocítil nevolnost, a stále zrychloval, až bylo světlo příliš oslnivé, zvuk ohlušující a vítr mu mohl strhat maso z kostí.

V jednom okamžiku všechno ztichlo.

Hoyt se opřel o hůl a snažil se popadnout dech. Musel počkat, až oči přivyknou změně světla. Pak něco ucítil. Pach kůže, napadlo ho, a opět růže.

Ocitl se v místnosti zařízené způsobem, jaký ještě neviděl. Na zemi byla látka a kolem stěn nízká, dlouhá křesla temných barev. Na stěnách visely obrazy a police s tisíci knihami. Tolik knih vázaných v kůži...

Okouzlený chtěl přistoupit blíž, ale zahlédl nějaký pohyb a zarazil se.

Za podivným stolem s rozsvícenou lampou seděl jeho bratr. Vlasy měl kratší než dřív, zastřižené těsně pod bradou, a ve tváři pobavený výraz.

V ruce držel jakýsi kovový nástroj, v němž Hoyt instinktivně poznal zbraň.

Cian mířil na bratrovo srdce, pak se opřel do židle a dal si nohy na stůl. Usmál se a promluvil: „To se podívejme, co to sem kočka přitáhla.“

Hoyt se nechápavě zamračil a začal se po ní rozhlížet. „Ty mě nepoznáváš?“ zeptal se a přistoupil blíž. „Jsem Hoyt, tvůj bratr a přišel jsem...“

„Mě zabít? Pozdě, jsem dávno mrtvý. Zůstaň stát, kde jsi. Já vidím dobře i za šera. Vypadáš dost... směšně, vážně. Ale i tak zírám. Jak dlouho ti trvalo zvládnout cestování časem?“

„Já...“ Možná ho průchod tou bránou připravil o rozum, anebo to byl pohled na bratra, který se náhle zdál docela živý. „Ciane.“

„Tohle jméno už nepoužívám. Jsem teď Keene, jedna slabika. Sundej si plášť, Hoyte, a ukaž, co máš pod ním.“

„Ty jsi vampýr.“

„Ano, jistě. Ten plášť!“

Hoyt rozepnul přezku a nechal plášť sklouznout z ramen.

„Meč a dýka. To je dost zbraní na kouzelníka.“

„Chystá se bitva.“

„To si myslíš?“ Bratr se stále bavil. „Tak tu bys prohrál, věř mi. Tohle je totiž také zbraň a velmi dobrá. Vystřelí rychleji, než dokážeš mrknout, a budeš mrtvý dřív, než se dotkneš meče.“

„Nepřišel jsem bojovat s tebou.“

„Vážně? Když jsme se viděli naposled – dovol, abych ti osvěžil paměť –, tak jsi mě srazil z útesu.“

„Tys to udělal jako první,“ rozčílil se Hoyt. „A zlámal jsi mi přitom žebra. Myslel jsem, že jsi mrtvý. Bože, já myslel, že je po tobě.“

„Nejsem mrtvý, jak vidíš. Takže se vrať, odkud jsi přišel, Hoyte. Tisíc let mi trvalo, než jsem na tvoje chování trochu zapomněl.“

„Pro mě jsi zemřel teprve před týdnem.“ Hoyt si nadzvedl halenu. „Tyhle modřiny mám od tebe.“

Cian se na ně zadíval a pak obrátil oči zpět k bratrovu obličejí. „To se brzo zahojí.“

„Poslala mě sem Morrigan.“

„Tak Morrigan.“ Tentokrát se Cian rozesmál už nahlas.
„Tady žádní bohové nejsou, Hoyte, ani vílí královny. Tvá kouzla ani ty se sem nehodíte.“

„Jsi tu ty.“

„Přizpůsobil jsem se, abych přežil. Tady vládnou peníze a moc jim dělá partnera. Já mám obojí. Lidí jako jsi ty, jsem se dávno zbavil.“

„Tehle svět a všichni lidi v něm zaniknou o Samhainu, pokud mi nepomůžeš ji zastavit.“

„Koho?“

„Tu, co tě stvořila. Jmenuje se Lilith.“

3

Lilith. To jméno vrátilo Ciana do vzpomínek o stovky životů zpět. Ještě ji před sebou viděl, ještě ji cítil a zažíval to strašlivé vytržení v momentu, kdy si vzala jeho život.

Stále měl na jazyku chuť její krve, která z ní přešla do něj. Její temný dar.

Svět se pro něj změnil. Dostal právo – možná prokletí – sledovat, jak se svět mění století za stoletím.

Dnes ale vytušil, že se něco blíží. Proč by tu jinak seděl v noci sám a čekal?

Jakým nehezkým hnutím osudu se jeho bratr – nebo spíš bratr člověka, kterým kdysi byl – dostal až sem, aby před ním vyslovil její jméno?

„Hm, teď už tě poslouchám.“

„Musíš se vrátit se mnou a připravit se na bitvu.“

„Vrátit? Do dvanáctého století?“ Cian se zaklonil v křesle a zachechtal se. „K tomu mě nic nedonutí, věř mi. Pohodlí téhle doby mi vyhovuje. Máme horkou vodu na mytí, a taky žhavé ženy. Vaše intriky a války mě nezajímají, a tvoji bohové už vůbec ne.“

„Ta bitva se odehraje s tebou, nebo bez tebe, Ciane.“

„Beze mě, to zní docela dobře.“

„Tys přece nikdy takovou výzvu neodmítl, nikdy ses neschovával.“

„*Schovávat se* není ten nejlepší výraz,“ řekl nato Cian zlehka. „Časy se změnilly, věř mi.“

„Jestli Lilith zvítězí, přestane existovat jakýkoli svět i lidstvo.“

Cian naklonil hlavu ke straně. „Já nejsem člověk.“

„To je tvoje odpověď?“ Hoyt rozhořčeně přistoupil blíž. „Budeš tu sedět a dívat se, jak všechno ničí? Jak mění jiné, jako změnila tebe? Chceš vidět, jak zabije tvou matku a sestry, jak z Noly udělá to, co jsi ty?“

„Ty už jsou mrtvé. A dávno. Zbyl z nich jen prach.“ Copak neviděl jejich hroby? Nemohl si pomoci, vrátil se v čase a na náhrobních kamenech se podíval na jejich jména a jména těch, co přišli po nich.

„Zapomněls všechno, co jsi věděl? Sám říkáš, že časy se mění. Tohle je víc než změna. Mohl bych tady být, kdyby byl čas neměnný? Jejich osud ještě není jasně daný, ani ten tvůj ne. Náš otec právě teď umírá, přesto jsem ho opustil. Už ho nikdy nevidím živého.“

Cian pomalu vstal od stolu. „Ty nemáš vůbec představu, kdo ona je a čeho je schopná. Byla stará už několik století, když si přišla pro mě. Jestli myslíš, že ji zastavíš s pomocí blesků a meče, tak jsi naivnější, než jsem si zapamatoval.“

„Chci ji zastavit s tebou. Pomoz mi. Když ne pro lidstvo, udělej to pro sebe. Nebo by ses k ní radši připojil? Jestli v tobě vážně nezbylo už nic z mého bratra, ukončíme to radši hned.“

Hoyt vytáhl meč.

Cian se dlouze zadíval na jeho ostří, uvažoval o zbrani, co držel, ale pak ji vrátil zpět do kapsy. „Odlož tu věc, proboha. Nedokázals mě porazit, ani když jsem byl jen člověk.“

Hoyta bratrova slova vyprovokovala. „Když jsme se bili naposled, zas tak dobře sis nevedl.“

„To je pravda. Trvalo mi týdny, než jsem se vzpamatoval. Musel jsem se schovávat v jeskyních a hladovět. A hledal jsem ji, víš? Lilith, co mě stvořila. V noci, kdy jsem se snažil sehnat něco k jídlu. Ale opustila mě. Takže mám důvod vyřídit si to s ní. Už ten meč odlož.“

Když Hoyt stále váhal, Cian vyskočil. Jedním plavným pohybem se ocitl u stropu a zlehka přistál na bratrových zádech. Pak mu hbitým trhnutím zápěstí vytrhl meč z ruky.

Hoyt se pomalu obrátil. Hrot meče mířil na jeho hrdlo. „Výborně,“ vypravil ze sebe.

„Jsme rychlejší a silnější. A nemáme svědomí. Zabíjíme, abychom se nakrmili a přežili.“

„Tak proč už nejsem mrtvý?“

Cian trhnul ramenem. „Možná jsem zvědavý. Anebo na paměť starých časů.“ Odhodil bratrův meč na druhou stranu pokoje. „Tak se snad radši napijeme.“

Přešel ke skřínce, otevřel ji a koutkem oka zahlédl, jak se meč vrátil zpět do bratrovy ruky. „Taky dobré,“ poznamenal a vytáhl láhev vína. „Nezabil bys mě železem, ale useknout mi nějakou část, kterou bych nerad ztratil, to bys asi mohl. Nové údy nám nedorůstají.“

„Odložím zbroj, když to uděláš taky.“

„To je fér.“ Cian vytáhl z kapsy zbraň a nechal ji na stole. „Ale vampýři mají svoji hlavní zbraň pořád u sebe.“ Krátce blýskl svými tesáky. „S tím se nedá nic dělat.“ Nalil víno do dvou sklenic a Hoyt odložil meč a dýku. „Sedni si a zkus mi vysvětlit, proč bych měl zachraňovat svět. Jsem děsně zaměstnaný člověk, mám svůj byznys.“

Hoyt si vzal nabízenou sklenici a přičichl k ní. „Co to je?“

„Skvělé italské červené. Nemám v úmyslu tě otrávit.“ Napil se jako první, aby to dokázal. „Kdybych chtěl, zlomím ti vaz, jako by to byla sirka.“ Cian se uvolnil a natáhl si nohy. „V dnešním světě by se tomuhle dalo říct mítink a ty máš teď možnost vysvětlit mi, o co ti přesně jde. Povídej.“

„Musíme shromáždit síly, ale základ tvoří jen hrstka. Má to být učenec a čarodějka, pak ten, co mění podobu, a válečník. To musíš být ty.“

„Ne, to nejsem. Jsem obchodník.“ Dál pohodlně seděl a usmíval se na Hoyta. „Takže milí bohové ti zase moc neporadili, a přitom ti zadali neskutečně těžký úkol. Ty máš v několika lidech, případně s dalšími bláznů, kteří se připojí, porazit armádu démonů, vedenou mocným vampýrem, jinak máš na svědomí zánik tohoto světa.“

„Světů,“ opravil ho Hoyt. „Světů je víc.“

„V tomhle máš teda pravdu,“ souhlasil Cian a napil se. V tom současném začal trpět nedostatkem výzev a tohle aspoň znělo zajímavě.

„A jakou úlohu mám podle tvých bohů hrát já?“

„Musíš jít se mnou a naučit mě všechno o jejím druhu a jak se dá porazit. Kde jsou jejich slabosti, v čem síla. Jaké zbraně a jaká kouzla by na ně zapůsobila. Na učení a sestavení kruhu šesti máme čas do Samhainu.“

„Tak dlouho?“ ucedil sarkasticky. „A co z toho budu mít? Jsem zámožný člověk. Musím se tady a teď starat o spoustu věcí.“

„A myslíš, že ona ti dovolí nechat si bohatství, pokud ovládne svět?“

Cian našpulil rty, protože tohle už bylo zajímavější. „Asi ne. Jenže když ti pomůžu, ohrozím nejspíš celou svou existenci. Když je člověk mladý jako ty...“

„Jsem přece starší než ty.“

„Přidej k tomu ještě posledních devět set let a nějaké drobné. Pokud jsi mladý, myslíš si, že budeš žít věčně a neustále bláznivě riskuješ. Ale když žiješ tak dlouho jako já, začneš být opatrnější. Existence už je prioritou. A já chci přežít za každou cenu, Hoyte. V tom jsou upíři i lidi stejní.“

„Myslíš, že spíš přežiješ, když budeš sedět sám potmě v tomhle malém domě?“

„To není dům,“ odpověděl Cian nepřítomně. „Jen kancelář. Místo, kde se pracuje. Mám hodně domů, když na to přijde. To patří taky k přežití. Vydělávat a platit daně. Můj druh nezůstává dlouho na jednom místě. Jsme nomádi z podstaty a z nutnosti.“

Naklonil se dopředu a opřel si lokty o kolena. Existovalo jen málo lidí, s nimiž mohl otevřeně mluvit o tom, kdo je. To byla jeho volba a život, jaký si pro sebe stvořil. „Hoyte, já jsem viděl už tolik válek, a byly horší, než si umíš představit. Nikdo nikdy nevyhraje. Když se do toho pustíš, zemřeš.“

Anebo budeš přeměněn. Změnit kouzelníka tvých schopností je pro Lilith hračka.“

„A mám snad jinou možnost?“

„Jistě.“ Cian se opět narovnal. „Vždycky se nějaká najde. Musel jsem za svůj dlouhý život volit tolikrát.“ Zavřel oči a lenivě míchal vínem ve sklenici. „Teď se děje cosi divného. Ve světě pod námi začalo něco hučet. Na těch nejtemnějších místech. Jestli je pravda, co říkáš, pak je to příliš nebezpečné. Měl jsem dávat lepší pozor, ale já se s vampýry zpravidla moc nestýkám.“

Hoyta to u vždycky společenského Ciana překvapilo. „Proč ne?“

„Protože jsou to z podstaty lháři, zabijáci a příliš se soustředí sami na sebe. A lidi, co se s nimi znají, jsou většinou blázni odsouzení k záhubě. Já platím daně, odevzdávám zprávy a žiju nenápadně. Každých deset let se pro jistotu ještě přestěhuju a změním si jméno.“

„Nerozumím ničemu z toho, co říkáš.“

„To je mi jasné,“ odpověděl Cian. „Ona zpusťoší všechno. Krveprolití ničemu nepomůže. A ti démoni, co se chystají zničit svět, jsou dost krátkozrací. Někde přece musíme žít, nebo ne?“

Chvíli tiše seděl. Buď se mohl soustředit na každý úder bratrova srdce, bzučení elektrických kontrol a šum lampy, anebo všechno odblokovat. Uměl stejně dobře obojí. Všechno je věc volby, pomyslel si.

„Vlastně nám jde o krev,“ dodal a oči nechal zavřené. „Krev především. Tu oba potřebujeme k životu, tvůj druh i můj. To je to, co obětujeme pro bohy, vlast, pro ženy a co ze stejných důvodů proléváme. Můj druh si s tím dál hlavu neláme.“

Otevřel oči a ukázal bratrovi, jak mohou být rudé. „Prosťe si ji bereme. Hladovíme, lačníme po ní. Bez ní je s námi konec. Jsme lovci a zabijáci. Někteří z nás si to užívají víc. Rádi působí bolest, nahánějí hrůzu nebo mučí své oběti. U lidí je to podobné. Všichni nejsme ze stejného těsta.“

„Ty jsi tedy vrah.“

„Když v lese strhneš srdce a vezmeš mu život, jsi vrah? Pro nás nejste víc než to, spíš mnohem méně.“

„Viděl jsem tvoji smrt.“

„Pád z útesu nebyla...“

„Ne. Viděl jsem, jak tě zabila. Myslel jsem nejdřív, že jde jen o sen. Zahlédl jsem, jak jsi vyšel z hospody a pak naskočil do jejího kočáru. Spojili jste se, když vyjela z vesnice. Pak se její oči změnily a obřimi tesáky se ti zaryla do krku. Viděl jsem tvůj výraz – ten šok, bolest a...“

„Vzrušení,“ doplnil Cian. „Je to extáze. Velmi intenzivní okamžik.“

„Pokusil ses bránit, ale chovala se jako zvíře. Myslel jsem, že jsi mrtvý, ale nebyls, ne docela.“

„Ne, aby ses nakrmil, musíš pít, vysát oběť docela, pokud chceš. Ale aby ses přeměnil, musíš se napít krve svého stvořitele.“

„Ona se řízla do ňadra a strčila ti ho do úst. Stále ses trochu bránil, ale pak jsi začal sát jako děčko.“

„Je to silné vábení, stejně jako touha přežít. Pij, nebo zemři.“

„Když skončila, vyhodila tě z kočáru na cestu a nechala tě tam. A tak jsem tě našel.“ Hoyt se zhluboka napil, protože se mu zvedl žaludek. „V blátě, zalitého krví. Tohle teď děláš, abys přežil? I ten srnec má víc důstojnosti.“

„Ty mně chceš kázat?“ Cian vstal a natáhl se pro láhev.

„Nebo znát pravdu?“

„Musím ji znát.“

„Někteří z nás loví ve skupinách a někteří o samotě. Nejzranitelnější jsme po probuzení – od prvního v hrobě po každé nové probuzení večer, pokud jsme prospali den. Jsme noční bytosti. Slunce znamená smrt.“

„Spálí vás.“

„Tak přece jen něco víš.“

„Viděl jsem to. Naháněli mě cestou domů v podobě vlků.“

„Jen vampýři jistého věku a moci, nebo ti chránění jinými démony se dokážou proměňovat. Ostatní jsou odsouzeni zůstat v těle, v němž zemřeli. Zase nestárneme, to je příjemná věc.“

„Vypadáš stejně jako tehdy,“ přikývl Hoyt. „A přece ne docela. Není to oblečením nebo účesem, pohybuješ se jinak.“

„Nejsem, kým jsem býval, nikdy na to nezapomínej. Máme zesílené smysly, což se stále zlepšuje, čím déle žijeme. Oheň jako slunce nás můžou zničit. Taky svěcená voda nás popálí, pokud byla vysvěcena v pravé víře. Stejně tak nás zahání kříž.“

Kříže, vzpomněl si Hoyt. Morrigan mu je dala. Část napětí z něho rázem spadla.

„Kov je celkem na nic,“ pokračoval Cian, „leda bys nám s ním uřízl hlavu. To by zabralo, ale jinak...“

Vstal, došel k místu, kde Hoyt odložil dýku, a vzal ji do ruky. Pak si s ní pohodil, zachytil ji v letu a vrazil si ji do hrudi.

Na bílou košili začala proudit krev. Hoyt polekaně vyskočil.

„Zapomněl jsem, že to bolí.“ Cian sebou škulbl a vytáhl si dýku z těla. „To mám za to, že se předvádím. Udělej to samé s kusem dřeva a je po mně. Musíš se ale trefit do srdce. To prý je hotová agonie.“

Pak vytáhl kapesník a oťrel čepel dýky. Vyhrnul si košili, rána už se pomalu zacelovala. „Když už jsme jednou umřeli, podruhé se tak snadno nedáme. A budeme se zuřivě bránit, pokud to někdo zkusí. Lilith je ta nejstarší, co znám. Bude bojovat tvrději než ostatní.“

Odmlčel se zadíval se do sklenice. „A co matka? Jak to snášela?“

„Zlomilo jí to srdce. Byl jsi její oblíbenec.“ Hoyt pokrčil rameny, když se mu bratr zadíval do tváře. „Vždyť to oba víme. Chtěla po mně, abych se o něco pokusil, abych našel cestu jak tě vrátit zpátky. V prvních hodinách žalu nemyslela na nic jiného.“

„Tvoje kouzelnické umění je myslím krátké na ožívování mrtvých, nebo nemrtvých.“

„Tu noc jsem zašel k tvému hrobu a žádal bohy o pomoc, aby matčino srdce našlo klid. Ale objevil jsem tam tebe, obaleného hlínou.“

„Hrabat se z hrobu je špinavá práce.“

„Zrovna jsi zakouzl králíka.“

„Asi to jediné, co jsem byl schopný najít. Nějak se na to nepamatuju. První hodiny po probuzení jsi dost mimo. Jediné co cítíš, je hlad.“

„Utekls, když jsi mě viděl. A já jsem pochopil, kdo jsi. Předtím jsem slyšel jen pověsti. Tu noc jsem šel na útesy. Matka mě prosila, abych se pokusil zlomit to zlé kouzlo.“

„To není kouzlo.“

„Tehdy jsem si to myslel. Věřil jsem, že zabiju to, co to způsobilo... Nebo selžu a zabiju aspoň to, co se z tebe stalo.“

„A nestalo se ani jedno z toho,“ připomněl mu Cian. „Aspoň vidíš, s čím si tu zahráváš. Tehdy jsem byl zelenáč, ještě jsem ani nechápal, kdo jsem a čeho jsem schopný. Věř mi, že ti, kteří budou s ní, jsou mnohem zákeřnější.“

„Budeš mi pomáhat?“

„Vždyť nemáš sebemenší naději, že bys mohl vyhrát.“

„Podceňuješ mě. Mám víc než naději. Ať utekl rok nebo tisíciletí, pořád jsi můj bratr, moje krev. A jak jsi sám řekl, o tu jde především.“

Cian přešel prstem po sklenici s vínem. „Půjdu s tebou.“ Ale pak prst zvedl do vzduchu, než Hoyt stihl něco říct. „Ale jen proto, že jsem zvědavý a trochu se nudím. Na tomhle místě jsem zůstal přes deset let a už je nejvyšší čas se pohnout jinam. Nic ti neslibuju. Nespolehej se na mě. Nejdřív ze všeho vždycky potěším sám sebe.“

„Nesmíš zabíjet lidi.“

„To už rozkazuješ?“ Cian se pousmál. „Jak typické. Jak jsem řekl, nejdřív potěším sám sebe. Čistě náhodou jsem

lidskou krev neochutnal nějakých osm set let. Tedy přesně sedm set padesát.“

„Proč?“

„Chci si dokázat, že umím odolat, a protože to je další způsob jak přežít – ehmm – ve světě lidí. Pokud je loviš, je těžké se na ně dívat jinak než jako na jídlo. Pak je divné s nimi třeba obchodovat. Navíc smrt zanechává stopy. Ale už se blíží den.“

Hoyt se zaraženě rozhlédl po místnosti bez oken. „Jak to víš?“

„Cítím to. A taky jsem z těch otázek unavený. Zatím budeš muset zůstat u mě. Nemůžu ti dovolit běhat jen tak po městě. Sice nejsme identická dvojčata, ale ta podoba je příliš výrazná. Tyhle šaty musíš zahodit.“

„To snad chceš, abych nosil... Co to vlastně je?“

„Tomu se říká kalhoty,“ prohodil Cian a vydal se směrem k soukromému výtahu. „Mám tady i byt, je to tak jednodušší.“

„Prostě si sbalíš, co potřebuješ, a můžeme jet.“

„Necestuju ve dne a nepřijímám rozkazy. Jsem zvyklý je udělovat, a to už dost dlouho. Musím taky vyřídit spoustu věcí, než odsud odjedu. Nastup si.“

„Co je to?“ Hoyt klepl holí do stěny výtahu.

„Způsob přepravy. Zaveze nás to do mého bytu.“

„Jak?“

Cian si zoufale prohrábl vlasy. „Hele, nahoře mám spoustu knih a informačních materiálů. Příštích pár hodin se můžeš pokoušet nastudovat základy kultury, módy a technologie jednadvacátého století.“

„Co je to technologie?“

Cian vtáhl bratra do výtahu a stiskl tlačítko do horního patra. „Další takový bůh.“

* * *

Tenhle nový svět a doba byly plné zázraků. Hoyt toužil mít víc času, aby všechno pochopil a strávil. V místnosti se nesvítilo lucernami, Cian to nazýval elektřina. Jídlo schovávali do skříně velké jako dospělý člověk, kde vydrželo čerstvé, a v jiné skříně ho zase vařili. Voda proudila ze zdi do lavoru a pak zase odtékala.

Dům, v němž Cian bydlel, stál vysoko nad městem, ale jakým městem! To, co mu z něj Morigan ukázala, se nedalo srovnat s výhledem skrze prosklenou stěnu Cianova domu. Hoyt měl dojem, že i bohové by užasli nad velikostí a rozlohou tohoto New Yorku. Chtěl se znovu podívat ven, ale musel bratrovi odpřisáhnout, že okna nechá zakrytá a nepůjde sám ven z domu.

Z bytu, opravil se, tak tomu Cian říkal. Byt.

Měl k dispozici knihy a taky magickou bedničku, které se říkalo televize. Vizí v ní bylo opravdu hodně, obrazů lidí, míst, zvířat, ale už po hodině sledování těch výjevů se Hoyt cítil velmi unavený.

Raději se obklopil knihami a četl, dokud ho oči nezačaly pálit a neměl už všech slov a obrázků dost.

Obsypaný knihami usnul na věci, jíž Cian říkal sofa.

Zdálo se mu o čarodějce. Viděl ji stát v kruhu světla a neměla na sobě nic než přívěsek s pentagramem. Její pleť zářila jako mléko a byla neskutečně krásná.

Rukama zvedla křišťálovou kouli. Così šeptala, slovům nerozuměl, ale poznal, že jde o zařikávání, pocítil i jeho sílu. Věděl, že se ho snaží vyhledat.

Už jen ve snu cítil, jak je k ní přitahován, stejně jako když s ním strávila noc v jeho ochranném kruhu.

Na chvíli měl jasný dojem, že se na něho i na tu dálku zadívala. Okamžitě cítil nesmírnou touhu, stejně silnou jako její moc. V ten moment pootevřela ústa, jako by mu chtěla něco říct.

„Co to je krucinál za magora?“

Hoyt se s leknutím probudil a nad sebou uviděl obra. Stvoření velké jako strom s obličejem černým, že by každý soucitnější člověk zaplakal, a s jizvami na tváři, které rámovaly zauzlované trsy vlasů.

Jedno oko měl černé a druhé šedé. Teď obě přimhouřil a vycenil zuby.

„Ty nejseš Cian.“

Než Hoyt stihl zareagovat, popadlo ho to stvoření za krk a zatřepalo s ním jako kočka s kotětem.

„Radši ho pusť, Kingu, nebo tě promění v maličkého bílého chlapíka.“

Cian vyšel z ložnice a ploužil se do kuchyně.

„Jak to, že má tvůj obličej?“

„Má svůj,“ odpověděl Cian. „A zas tak podobní si nejsme, kdyby ses líp podíval. Kdysi to býval můj bratr.“

„Fakt? A sakra.“ King upustil Hoyta nečekaně zpět na gauč. „A jak se sem sakra dostal?“

„Kouzla.“ Cian si během řeči našel v zamčeném chladicím boxu sáček s krví. „Bohové, bitvy a tyhle blbosti.“

King se zadíval na Hoyta a zazubil se. „Ať se propadnu, já myslím, že půlka z toho, co mi vyprávíš, jsou jen kecy. Není s ním žádná řeč, dokud si nedá svůj večerní drink,“ vysvětloval Hoytovi. „A ty se jmenuješ jak?“

„Hoyt Mac Cionaoithe, a ty už na mě nesahej.“

„To je nákejš štráchů.“

„On je to, co ty?“ zeptali se pak Hoyt s Kingem najednou.

Cian si unaveně přelil krev do vysoké, silné sklenice a postavil ji do mikrovlnky. „Ne oběma. King se stará o můj klub tady v přízemí. Je to přítel.“

Hoyt se ušklíbl. „Takže lidský sluha.“

„Já nejsem ničí sluha.“

„Vidím, že jsi četl.“ Cian vytáhl ohřátou krev a napil se. „Někteří vampýři s vyšším postavením mají sluhy, já dávám přednost zaměstnancům. Hoyt mě přišel naverbovat do armády, chce bojovat s velkým zlem.“

„IRS?“

Cian se zazubil. „Kéž by. Ne, říkal jsem ti, že slyším du-nění. Vypadá to, že jsem se nespletl. Podle některých bohů naše milá Lilith shromažďuje síly a chce zlikvidovat lidstvo a celý svět. Válka, mor a cholera.“

„Děláš si z toho legraci?“ rozčílil se Hoyt.

„Ježíši, Hoyte, mluvíme tady o armádě upírů a cestování časem, jistěže o tom můžu žertovat, protože když s tebou půjdu, bude to nejspíš znamenat mou smrt.“

„A kam?“

Cian se zadíval na Kinga a pokrčil rameny. „Asi zpátky do minulosti. Budu fungovat jako vojenský poradce tady pro generála Střízlivého.“

„Nevím, jestli půjdeme zpátky nebo dopředu, nebo někam na stranu,“ řekl Hoyt a postrčil knihu po stole. „Ale do Irska určitě. Tam se dovíme, co bude dál.“

„Máš tam pivo?“ zeptal se King.

Cian otevřel lednici, našel láhev a hodil mu ji.

„A kdy odjždíme?“ ptal se dál King, otevřel láhev a zhluboka se napil.

„Ty nikam nejedeš. Řekl jsem ti, že až budu muset jít, dostaneš největší podíl z klubu. Ta chvíle očividně přišla.“

King se otočil k Hoytovi. „Potřebujete armádu, generále?“

„Hoyt. Ano, to potřebuju.“

„Tak jednoho rekruta máte.“

„Přestaň.“ Cian přistoupil k přepážce oddělující kuchyň. „Tohle není pro tebe. Nic o tom nevíš.“

„Ale znám tebe,“ nedal se King, „a vím, že mám rád pořádnou pranici a už jsem se dlouho do žádný nepřípletl. Jestli mluvíš o něčem velkém, jako je dobro proti zlu, tak bych si hned zkraje rád vybral, na čí straně budu.“

„Jestli je to král, proč by měl poslouchat tvoje rozkazy?“ prohodil Hoyt a černý obr se rozesmál tak, že si musel sednout na pohovku.